

Ο "ΟΔΥΣΣΕΥΣ"

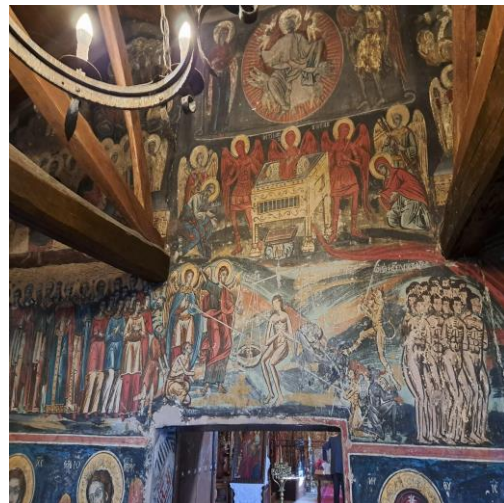
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ

Αριθμός Φύλλου 27, Φθινόπωρο 2022

Τα Νέα του Συλλόγου

Διήμερη εκδρομή με προορισμό τον Βόλο και το Πήλιο

Στις 22 και 23 Οκτωβρίου 2022 ο Σύλλογός μας πραγματοποίησε διήμερη εκδρομή στον Βόλο και το Πήλιο. Επισκεφτήκαμε την Πορταριά, τη Μακρινίτσα και τις Μηλιές του Πηλίου, χωριά που καθημερινά τα επισκέπτονται πολύς κόσμος. Η ομορφιά τους είναι απaráμιλλη. Ηρεμεί το πνεύμα σου και γαληνεύει η ψυχή σου. Όλοι οι συμμετέχοντες στην εκδρομή έμειναν κατενθουσιασμένοι.

Παρουσίαση του βιβλίου «Βεραμέντε»

Την Τετάρτη, 2 Νοεμβρίου 2020, ο Σύλλογος των Ιθακησίων Πάτρας «Ο Οδυσσεύς» παρουσίασε το βιβλίο της **Ευσταθίας (Σταθούλας) Κόμητα – Φλώρου** με τίτλο «Βεραμέντε». Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στην αίθουσα του Συλλόγου Κεφαλλήνων Πάτρας. Μίλησαν για το βιβλίο: Ο Γιάννης Καραντζής, πρόεδρος του Συλλόγου Ιθακησίων Πάτρας, Ο Γιάννης Λιτσαρδόπουλος, Φιλόλογος και πρόεδρος του Συλλόγου Κερκυραίων Πάτρας, η Χρυσάνθη Αγάθου, φιλόλογος και η συγγραφέας. Κείμενα διάβασε η Μαριγώ Μαρκάτου.

Παρουσίαση του βιβλίου «Ο Αμαζόνιος ανάμεσά μας»

Ο Σύλλογος Ιθακησίων Πάτρας "Ο Οδυσσεύς" διοργάνωσε με επιτυχία, την Τετάρτη 7/12/2022, την παρουσίαση του βιβλίου "Ο Αμαζόνιος ανάμεσά μας", του διακεκριμένου Νευροεπιστήμονα Καθηγητή **Γιώργου Παξινού**. Για το βιβλίο μίλησαν: Γιάννης Καραντζής, Πρόεδρος του Συλλόγου Ιθακησίων Πάτρας, ο Αθανάσιος Αργυρίου Καθηγητής Φυσικής της Ατμόσφαιρας του Παν/μίου Πατρών και ο συγγραφέας. Αποσπάσματα από το βιβλίο διάβασε η Εκπαιδευτικός Σούλη Παπαδοπούλου - Καραντζή.

Αγαπώ την Ιθάκη σημαίνει ότι εγγράφομαι μέλος του Συλλόγου Ιθακησίων Πάτρας «Ο Οδυσσεύς» και υποστηρίζω όλες του τις ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ.

Ο ι Θ ι α κ ο ι γ ρ ᾶ φ ο υ ν

ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Γράφει: Η Μαρία Φιλιππάτου

Το κτήριο παλιό, πολύ παλιό. Ίσως και να χτίστηκε τέλη του 19^{ου} αιώνα. Πέτρινο ! Το κάτω μέρος, το «κατώι», όπως χαρακτηριστικά λεγόταν τότε, εξυπηρετούσε τις ανάγκες της εποχής εκείνης. Το πατητήρι, ο «Λινός» για τα σταφύλια, τα βαρέλια για το κρασί και χώρος για να αποθηκεύονται εμπορεύματα απαραίτητα για τις ανάγκες του επάνω μέρους του σπιτιού, που είχε είσοδο από το δρόμο. Η τεμπέλα στην πόρτα έγραφε: «ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ».

Το μικρό κατάστημα του χωριού, που μπορούσες να βρεις τα πάντα από αλεύρι για ψωμί μέχρι κλωστές για ράψιμο και από πετρέλαιο για τις λάμπες φωτισμού, μια και ο ηλεκτρισμός δεν μας είχε επισκεφθεί ακόμη, μέχρι οδοντόκρεμες, εξυπηρετούσε τους κατοίκους.

Από τις αρχές του αιώνα ήταν το στέκι των αντρών μόνο, σύμφωνα με τα ήθη της εποχής, και χώρος ατελείωτων συζητήσεων γύρω από τα τότε ενδιαφέροντα των κατοίκων, που ήταν σχετικά με τις καλλιέργειες του αμπελιού και της ελιάς. Των δύο αγαθών που μαζί με το σιτάρι και άλλες καλλιέργειες έδιναν πνοή ζωής στο χωριό και εξασφάλιζαν λάδι, κρασί και αλεύρι για το ψωμί στις οικογένειες τα πρώτα χρόνια του αιώνα, που ζύμωναν στα σπίτια.

Παράλληλα, για το αλατοπίπερο της συντροφιάς και οι πολιτικές αντιπαραθέσεις, θέμα αγαπητό σε όλους, γιατί έδινε μια νότα εκτόνωσης στον καθημερινό μόχθο για τους τότε εργάτες της Γης.

Τρεις γενιές πέρασαν από το μικρό «Παντοπωλείο» μέχρι τις μέρες μας. Από όταν θυμάμαι τον εαυτόν μου η ανδροκρατία στο «μαγαζί», όπως είχαμε μάθει να το λέμε, έσπασε. Οι γυναίκες πήγαιναν να ψωνίσουν αλλά και να ξεκουραστούν για λίγο από τις δουλειές του σπιτιού, που τότε με την έλλειψη του ηλεκτρικού ήταν πολλές και επίπονες. Ευκαιρία και για λίγο «κοινωνικό σχολιασμό», κάτι που πολλές φορές, όταν δεν είναι κακόβουλο, αποτελεί και ένα είδος ψυχοθεραπείας.

Ιδιαίτερα αγαπητοί οι ιδιοκτήτες, ο μπάρμπα-Χρήστος, θεία Όλγα και ένας από τα τέσσερα παιδιά τους που τους διαδέχτηκε στο μαγαζί, ο Κώστας, ο αγαπητός σε όλους μας Κωστόπουλος. Πάντα με τον καλό λόγο στο στόμα και με χαμόγελο μας καλωσόριζε όλους, όταν ερχόμαστε στο χωριό. Ο Κώστας είχε ταυτιστεί με το μαγαζί, με τη Ράχη, όπως είναι το όνομα της βόρειας πλευράς του χωριού μας. Η

ξαφνική και γρήγορη απώλειά του μας λύπησε όλους και εμείς που τον ξέραμε τον έχουμε πάντα στη μνήμη μας.

Το «Παντοπωλείο» όμως συνεχίζει να λειτουργεί με την τρίτη γενιά, τα παιδιά του, προσφέροντας παράλληλα καφέ και πάντα κάτι για τον κουρασμένο ταξιδιώτη ή τον εργάτη, σε ένα διάλειμμα από τη δουλειά, φτιαγμένο από τα χέρια της ακούραστης Παναγιώτας, της μητέρας τους.

Για όλους εμάς το στέκι αυτό θα είναι πάντα συνδεδεμένο με τις αναμνήσεις μας, όμορφες, δύσκολες, πικρές, γλυκιές, όπως είναι η ζωή. Είναι κομμάτι μας!

Εκεί περιμέναμε τον ταχυδρόμο να μας φέρει νέα από τους αγαπημένους μας. Εκεί σήμερα περιμένουν οι απόμαχοι της ζωής τη σύνταξη από τους διάφορους φορείς πάλι μέσω του ταχυδρόμου. Έξω από το μαγαζί θα σταματήσουν όλα τα αυτοκίνητα που μεταφέρουν τρόφιμα πρώτης ανάγκης: ψωμί, φρούτα, ψάρια. Όλα εκεί στο σήμα κατατεθέν του χωριού. Καμιά φορά, που για κάποιους λόγους αργεί να ανοίξει, είναι σαν κάτι να λείπει, σαν να σταματάει για λίγο ένα καλοκουρδισμένο ρολόι που μετράει τον παλμό ενός μικρού χωριού πάνω από έναν αιώνα, κουβαλώντας στους δείκτες του όλα τα πάθη, τις επιθυμίες και τις προσδοκίες τόσων ανθρώπων.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γράφει: Η Σταθούλα Κόμητα

Έκανε φιλότιμες προσπάθειες προσαρμογής στα νέα δεδομένα της ζωής της, δε λέω...

Μας κοίταζε, έτρεχε δειλά-δειλά, έβγαζε καμιά φωνή απαντώντας στις δικές μας διαπεραστικές γκαρίκλες, περπάταγε, με δυσκολία είναι αλήθεια, πάνω στις πέτρες σαν ένας μικρός πιγκουίνος και τόσα άλλα... Το έβλεπες όμως, δυσκολευόταν πολύ.

Είμαστε δυο κόσμοι εντελώς αντίθετοι.

Εμείς, η κλήρα του χωριού, τρέχαμε σαν τα κατσίκια στους γεμάτους χόμα και πέτρες δρόμους πολλές φορές ξυπόλητα, νυχτώναμε στις αλάνες, παίζαμε ατέλειωτες ώρες τσούρκα, ντάμα, κρυφτό, κυνηγητό, πατίνι και ό,τι αυτοσχέδιο παιγνίδι μας ερχόταν στο νου.

Αυτή, άρτι αφιχθείσα εξ Αμερικής με τους γονείς της για μόνιμη εγκατάσταση στο χωριό, μοναχοκόρη, μοσχαναθρεμμένη, πριγκιποπούλα σωστή, μεγαλωμένη εντελώς διαφορετικά από μας, φάνταζε σαν τη μύγα μες στο γάλα μπροστά μας.

Με το γραμμόφωνό της, τα καπελίνα της, τα δαντελένια της ρούχα, τα μοντέρνα και πολύχρωμα πανωφόρια της, τις ντυμένες πατουσούλες της με παπούτσια που εμείς ούτε φανταζόμαστε ότι υπήρχαν!

Ακόμα θυμάμαι έντονα την πρώτη μου επίσκεψη σπίτι της και το γραμμόφωνο που είδα μέσα στο σαλόνι! Το κοίταζα πόση ώρα! Όταν δε έβαλε και το δίσκο μέσα και άρχισε η μελωδία, ε! τότε ένιωσα πρωτόγνωρα συναισθήματα μιας και οι ήχοι αυτοί ήταν κάτι εντελώς νέο στα λαϊκά ακούσματα της εποχής μας!

Τα παιδιά της γειτονιάς και όλου του χωριού θα έλεγα, την αγκαλιάσαμε και αρχίσαμε τα σεμινάρια για να "σκληρύνει" λίγο στο τραχύ τοπίο που θα ζούσε πλέον μόνιμα.

Λίγο-λίγο, κάτι κατάφερνε.

Ήταν καλοκαίρι κι έτσι ένα πρωινό ξεκινήσαμε με τους γονείς μας και δυο γαϊδουράκια να πάμε στα Δεξά να κολυμπήσουμε και να κάτσουμε όλη μέρα.

Τότε η παραλία αυτή ήταν απ' άκρη σ' άκρη γεμάτη πέτρες, όπως είναι και σήμερα ένα μεγάλο κομμάτι της. Η κοπελούλα, μη μπορώντας να ισορροπήσει μόνη της, κάθισε πίσω από μένα στο Μάρκο το γαϊδαράκο μας.

Δρόμο πήραμε, δρόμο αφήσαμε, φτάσαμε στον προορισμό μας, κατεβήκαμε κι αρχίσαμε το μπάνιο και το παιγνίδι.

Το μεσημέρι, οι μανάδες μας, έστρωσαν χάμω τα τραπεζομάντηλα με τα καλούδια και μας φώναξαν να πάμε να φάμε όλοι μαζί. Το αυγό ήταν απαραίτητο, κάθε μέρα. Έτσι, εμείς πήραμε από ένα βρασμένο στο χέρι, δώσαμε μια σε μια πέτρα, το καθαρίσαμε και αρχίσαμε να το απολαμβάνουμε.

Η ξαδέρφη μου όμως, ναι συγγενής μου είναι και εν ζωή, κοίταζε από 'δω, κοίταζε από 'κει, προβληματισμένη και δεν κουνιόταν! Δεν μπορούσε να λύσει το τρομερό θέμα που είχε προκύψει γι' αυτήν! Πού θα το έσπαγε;

Πάει λοιπόν μπροστά στη μαμά της και της λέει γεμάτη στενοχώρια: "Μάμυ, δεν ξέρω πού να σπάσω το αυγό μου σ' αυτήν την πλαζ"!!!

"Έλα δω γε", της απαντάει αυτή, "δώσε μου το"!

Το παίρνει και μπαμ της κοπανάει μία στο κούτελο κι έγινε θρύψαλα!!!

"Ω μωρέ αχρόνιαο", συνέχισε, "που καλό χρόνο να 'χεις, τρομάρα σου που δεν ξέρεις πού να σπάσεις το αυγό μέσα σε τόσες πέτρες"!!!

Προχθές πήγα σπίτι της. "Θυμάσαι"; της λέω. "Ξεχνιούνται αυτά;", μου απαντά γελώντας. "Θέλω να το γράψω", συνέχισα. "Να το γράψεις", μου απάντησε. Και αυτό έκανα... Ξαδέλφη σ' ευχαριστώ.

Λογοτεχνικές Σελίδες

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ...

Οι λέξεις φταίνε.
 Ακατάστατα σύμβολα πάνω σε λευκό χαρτί,
 πουλάνε εκδουλεύσεις πονηρές.
 Αχ, αυτές οι λέξεις...
 Κίβδηλα εκμαγεία ματαιότητας.
 Ζηλότυπες, αποπνέουν εκδίκηση για όσα όνειρα υπόσχονται ουτοπικά...
 Για κήπους της Εδέμ, που δεν υπάρχουν.
 Άθλιες λέξεις.
 Παντρεύουν φωνήεντα με σύμφωνα κι επαναπαύονται πως τάχα έκαναν το χρέος τους.
 Αλήθεια, για πιο χρέος ησυχάζουν...
 Άλφα, όπως αναπολώ.
 Βήτα, όπως βροχή.
 Γάμα, όπως γερνάω...
 Και πάει λέγοντας το ανώφελο
 Αλφαβητάρι...
 Το πόσο Σ' αγαπούσα, δεν τόξερες.
 Οι λέξεις σου το είπαν.
 Κι εσύ τις πίστεψες, χωρίς ν αγγίζεις τον
 'τύπον των ήλων'.
 Λέξεις που αγνόησαν της θάλασσας το υγρό
 τραγούδι.
 Χρυσοκίτρινοι δρόμοι καλωσορίζουν το
 Φθινόπωρο.
 Μπήκε ο Σεπτέμβρης.
 Ο ελεήμων μήνας, που ρίχνει φύλλα στο τσίγκινο τενεκεδάκι της ανάγκης μου...
 Κι εγώ τον αποζημιώνω, τοποθετώντας λέξεις
 στο άγραφο βιβλίο του.
 Και οι λέξεις γίνονται πουλιά που χάνονται πέρα, μακριά, στον γκριζο ορίζοντα...
 Όμως κοίτα!
 Πάλι τώρα, με λέξεις σου μιλώ.
 Λέξεις που κρύβονται ,φτωχοί λαθρεπιβάτες, μες τα συρτάρια της απόλυτης σιωπής μου.
 Όμως ποιος ξέρει...Μπορεί και να σου λείπω απόψε...

Μάκης Καταπόδης.

Κοντά στο Θιάκι και στους Θιακούς

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Γράφει ο Γιάννης Καραντζής

Α) ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΗΜΕΡΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Ο Δήμος Ιθάκης σε συνεργασία με την Εφορεία αρχαιοτήτων Κεφ/νίας - Ιθάκης και το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων διοργάνωσε ημερίδα την Κυριακή 18/9/2022 και ώρα 19:00 στην αίθουσα του κινηματογράφου, που είχε τίτλο: «Ανάδειξη του μνημειακού συνόλου στη θέση Άγιος Αθανάσιος – Σχολή Ομήρου».

Στο πλαίσιο της διεξαγωγής της ημερίδας τιμήθηκαν από τον Δήμο Ιθάκης, μετά από απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, ο κ. Αθανάσιος Παπαδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και η αείμνηστη σύζυγός του π. Καθηγήτρια Αρχαιολογίας στο Παν/μιο Ιωαννίνων Λίτσα Κοντορλή, για το ανασκαφικό τους έργο και την εν γένει προσφορά τους στην αρχαιολογική έρευνα της Ιθάκης.

Ομιλητές στην ημερίδα ήταν κατά σειρά:

1. Ο κ. Γιάννης Καραντζής, π. Επίκουρος Καθηγητής Παν/μίου Πατρών, Πρόεδρος της Δημοτικής Επιτροπής για την Προστασία και Ανάδειξη της Ομηρικής Ιθάκης: «Δημήτριος Παϊζης – Δανιάς» με θέμα: «Το έργο που παράχθηκε από το Δήμο Ιθάκης δια μέσου της πρόσφατης προγραμματικής σύμβασης».
2. Ο κ. Γιάννος Λώλος, Ομότιμος Καθηγητής Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων με θέμα: «Το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και η Σχολή Ομήρου 2018-2022»
3. Ο κ. Γρηγόρης Γρηγορακάκης, Αρχαιολόγος PhD - PostDoc, Προϊστάμενος της Εφορείας Αρχαιοτήτων Κεφαλληνίας – Ιθάκης με θέμα: «Ανάδειξη της Αρχαιολογικής Κληρονομιάς της Ιθάκης. Ο Αρχαιολογικός Χώρος του Αγίου Αθανασίου, ως σημείο αναφοράς και το σχέδιο του ΥΠΠΟΑ για το νησί σύμβολο».

Β) ΓΙΑΤΙ ΟΡΓΑΝΩΘΗΚΕ Η ΗΜΕΡΙΔΑ

Όπως προαναφέρθηκε, η Ημερίδα οργανώθηκε για δύο κυρίως λόγους. Αφενός να τιμηθούν δύο εξαιρετικοί επιστήμονες, ο ομότιμος Καθηγητής του Παν/μίου Ιωαννίνων κ. Αθανάσιος Παπαδόπουλος και η αείμνηστη Καθηγήτρια του Παν/μίου Ιωαννίνων Λίτσα Κοντορλή – Παπαδοπούλου, οι οποίοι συνέδεσαν το όνομά τους μέσω του ανασκαφικού τους έργου με το νησί του Οδυσσέα, του νησιού που αποτελεί ταυτόχρονα ιστορικό – αρχαιολογικό τοπίο και παγκόσμιο σύμβολο.

Αφετέρου να ενημερωθεί το κοινό της Ιθάκης για το έργο που πραγματοποιήθηκε μέσω της πρόσφατης προγραμματικής σύμβασης για τον αρχαιολογικό χώρο του Αγίου Αθανασίου – Σχολής Ομήρου και να ακουστούν επιστημονικές απόψεις έγκριτων αρχαιολόγων για τη σπουδαιότητα του χώρου.

Επομένως, αυτός που σκέφτηκε να οργανώσει αυτή την ημερίδα (Δήμος Ιθάκης και Δημοτική Επιτροπή) διαπνέεται από δημοκρατική ευαισθησία και επιδεικνύει αίσθημα σεβασμού προς τον πολίτη, ο οποίος έχει το δικαίωμα να ενημερώνεται για θέματα που αφορούν τον τόπο που ζει.

Γ) ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ – ΣΧΟΛΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

1. Άποψη των ανασκαφέων Καθηγητών Α. Παπαδόπουλου και Λ. Κοντορλή: Στον Άγιο Αθανάσιο – Σχολή Ομήρου εντοπίστηκε το ανάκτορο του Οδυσσέα.

2. Άποψη του Καθηγητή Γιάννου Λώλου και των συνεργατών του, που ερεύνησαν τον τεράστιο όγκο των κινητών ευρημάτων από τις ανασκαφές τα οποία είχαν αποθηκευτεί στο Μουσείο της Ιθάκης: α) Ο Χώρος μεταξύ Πόλης Σταυρού Ιθάκης – τρεις Λαγκάδες – Πηλικάτα – Άγιος Αθανάσιος είναι σίγουρα η Ομηρική Ιθάκη β) Η κατοίκηση του χώρου του Αγίου Αθανασίου χρονολογείται από τη Νεολιθική Εποχή και γ) Κατά τα ελληνιστικά χρόνια φαίνεται ότι αυτό το μεγάλο Δημόσιο οικοδόμημα ήταν ένα Ηρώον (ιερό) του Οδυσσέα.

Στο διάλογο που αναπτύχθηκε στη συνέχεια στο διαδίκτυο έχω επισημάνει δύο εξαιρετικά σχόλια έγκριτων επιστημόνων, συμπολιτών μας που φωτίζουν το θέμα και από μια άλλη πλευρά, της Μαρίας Ραυτοπούλου, Δρ. Φιλολογίας και του Σπύρου Σ. Κουβαρά, Φιλολόγου και επί πτυχίω Αρχαιολόγου, τα οποία επιθυμώ να παραθέσω αποσπάσματά τους:

Γράφει η Μαρία Ραυτοπούλου:

1. Χώροι λατρείας γενικά συνδέονται με τα ανάκτορα
2. Η αρχαιολογική έρευνα στην Ιθάκη ασφυκτικά κάτω από την εμμοτική αναζήτηση του ανακτόρου
3. Ανάκτορα, παλάτια, χρυσάφια κ.λπ. μπορεί να είναι εκθαμβωτικά, δεν αποτελούν όμως τα μόνα ενδιαφέροντα αρχαιολογικά ευρήματα.
4. Τα ευρήματα της Ιθάκης είναι αξιολόγια, αξίζουν τον σεβασμό μας και απαιτούν πλέον σωστή φροντίδα και προβολή

Ο Σπύρος Σ. Κουβαράς που απαντά στη Μαρία, επισημαίνει:

Πολύ σωστό και καίριο το σχόλιό σου και εξισορροπεί τα πράγματα. Σχετικά με το 1, θέλω να συμπληρώσω κάτι. Ίσως θεωρήθηκε ότι, αφού εκεί υπάρχει ιερό, άρα δεν υπάρχει ανάκτορο. Στις ομιλίες των αρχαιολόγων δεν ειπώθηκε αυτό. Ειπώθηκε ότι ο χώρος τεκμηριώνεται ως ιερό, αλλά, από τα έως τώρα ευρήματα και από την έως τώρα αξιολόγηση των ευρημάτων, ο χώρος δεν τεκμηριώνεται ως ανάκτορο. Όμως το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Αντίθετα, όπως γράφεις στο σχόλιό σου, τα ιερά συνδέονται με τα ανάκτορα, και ειδικότερα τα ιερά των ιστορικών χρόνων κατά κανόνα ιδρύονται σε σημεία που ήταν σημαντικά, όχι γενικά και αόριστα στο παρελθόν, αλλά συγκεκριμένα σε σημεία που ήταν σημαντικά κατά την μυκηναϊκή περίοδο. Επομένως η τεκμηρίωση ενός ιερού στον Άη Θανάση το 400-300 π.Χ. δεν αποκλείει την ύπαρξη σημαντικού δημόσιου κτηρίου / ανακτόρου κατά την μυκηναϊκή εποχή. Αντίθετα, αποτελεί μια ένδειξη για κάτι σημαντικό που υπήρχε τότε εκεί, που η συνέχιση της έρευνας, με αξιολόγηση των ευρεθέντων καταλοίπων (κυρίως των κτηριακών) και νέες ανασκαφές, θα δείξει τι ήταν. Για τα σχόλια 2-3,

που θεωρώ πολύ σωστά, θα ήθελα να δώσω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Οι ανασκαφές των Άγγλων τη δεκαετία 1930, και αυτές ήθελαν να βρουν το ανάκτορο του Οδυσσέα. Δεν το βρήκαν. Όμως βρήκαν το ιερό του Οδυσσέα στην Πόλη, ένα ιερό με λειτουργία 800 χρόνων, με έναρξη λειτουργίας πριν το 800 π.Χ. (δηλαδή 100 χρόνια πριν από όλα τα υπόλοιπα ιερά ηρώων της Ελλάδας) και ένα από τα 4 όλα κι όλα ιερά αφιερωμένα σε ήρωες του Τρωικού Πολέμου που έχουν ανακαλυφθεί. Επομένως, δεν βρήκαν το ανάκτορο, όμως δεν μιλάμε για μια αποτυχία της έρευνας, αλλά για μια τεράστια επιτυχία. Και συμφωνώ με αυτό στο οποίο καταλήγεις: τα ευρήματα της Ιθάκης είναι αξιόλογα, (όλα), αξίζουν τον σεβασμό μας και απαιτούν πλέον σωστή φροντίδα και προβολή.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ ΠΑΤΡΑΣ «Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ»

**ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ
ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ 2023**

**ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗΣ
ΠΙΤΑΣ ΜΑΣ ΣΤΙΣ 15 /1/2023 ΤΟ ΑΠΌΓΕΥΜΑ ΣΤΟ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «ΑΣΤΗΡ» ΠΑΤΡΑΣ**

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΡΑΝΤΖΗΣ, Πρόεδρος του ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ Ο «ΟΔΥΣΣΕΥΣ» - Αράτου 11-13, 26221 Πάτρα, τηλ.-fax: 2610 623597, www.thiakos.gr - email: odysseas@thiakos.gr